

Arrest

nr. 329 674 van 10 juli 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 10 juni 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *lbis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 juli 2024 met referentienummer 119928.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. MUTOMBO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. EYKERMAN, die *loco* advocaten T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 1 april 2024 toe op het Belgische grondgebied en werd op 15 april 2024 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring (bijlage 3), die geldig was tot 31 mei 2024 op basis van een Deense verblijfsvergunning.

1.2. Op 24 april 2024 legde verzoekster samen met haar Belgische partner V.H.V. een verklaring van wettelijke samenwoning af bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Hasselt. Deze werd met het oog op advies aan het parket overgemaakt.

1.3. Op 10 juni 2024 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster werd hiervan op niet nader te bepalen datum in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

De heer / mevrouw :

naam en voornaam: V.(…), A.(…) M.(…) C.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Filipijnen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

() 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(x) 2° in volgende gevallen :

[] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

[] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[x] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven tijdelijke verblijfsinstemming die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven visum lang verblijf die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2bis, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord..... of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

() 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

() 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

() 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

() 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Art. 61/29

() § 1, 3°, jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over de vereiste arbeidsvergunning voor de voorziene seizoenarbeid;

() § 2, 1°, jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt;

() § 2, 2°, jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over toereikende bestaansmiddelen om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, waarbij met name rekening gehouden wordt met de inkomsten die hij tijdens zijn verblijf in de hoedanigheid van seizoenarbeider zal ontvangen;

() § 2, 3°, jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over voldoende huisvesting die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek;

() § 4, 2° de maximale duur van 150 dagen per periode van 365 dagen wordt bereikt.

De aankomstverklaring (afgeleverd op basis van een geldig paspoort en een geldige Deense verblijfskaart) van betrokkene was geldig tot 31/05/2024. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Ook het feit dat er een ontvangstbewijs/verklaring van wettelijke samenwoning werd opgesteld, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner haar niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politicommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van "22 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten", van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder het redelijkheids-, zorgvuldigheids- en het proportionaliteitsprincipe. Verzoekster stelt in haar enig middel het volgende:

"Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dat voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het begrip 'gezinsleven' in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie-of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM. De vreemdeling dient in haar aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat zij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Aangezien verzoekster aldus onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt, dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw genomen te worden. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' bij wet is voorzien. Wat de tweede voorwaarde betreft, de legitimiteitstoets, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minsten één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, namelijk de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan de Staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of anders geformuleerd moet er een

proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets).

Evenwel dient er per geval nagekeken worden of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, dewelke niet mag leiden tot onevenredige hardheid. Deze 'fair balance'-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM niet nagekomen.

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands" heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekster (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie...

Indien zij dient terug te keren naar de Filipijnen, riskeert zij losgerukt te worden van de samenleving op ons grondgebied, met de vrienden die hij heeft gemaakt. Bovendien heeft verzoekster reeds sinds een geruime tijd een relatie met de heer V.(...) H.(...) V.(...). Zij wensen bovendien een wettelijke samenwoning aan te gaan, a fortiori nu zij een baby verwachten.

Daarenboven dient verweerder ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land. Verweerder is tevens gehouden tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, overeenkomstig artikel 62 van de vreemdelingenwet en het motiveringsbeginsel. Zij hadden minstens rekening gehouden moeten hebben met het feit dat zij samen wensen te wonen teneinde de volgende stap in de relatie te nemen, alsook met het feit dat zij een baby verwachten.

Verweerder diende aldus in de beslissing tot verwijdering naast de vaststelling van het illegaal verblijf van de verzoekers, ook het privéleven van de verzoekster in rekening te nemen en dienaangaande dienen te motiveren.

Art. 8 EVRM poneert zeer duidelijk dat er geen inmenging mag zijn in het privéleven van verzoeker.

Daarenboven stelt dit artikel ook dat de inmenging bij wet moet voorzien zijn, nodig zijn in een democratische samenleving en in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van de anderen (d.i. wettig doel).

In casu is er geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn.

Een weigering van verblijf, houdt in dat verzoekster ambtshalve geschrapt zal worden, geen legaal verblijf zal hebben en bijgevolg niet legaal zal kunnen werken om haar gezin te onderhouden.

De houding van verwerende partij stuurt in principe aan steeds het verblijf te "weigeren" om banale redenen, waardoor verzoeker opnieuw terecht zou komen in de illegaliteit.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt verzoekster een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 het volgende:

"De eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

Verweerder stelt uitdrukkelijk dat verzoekster binnen de zeven dagen het Schengengebied dient te verlaten, maar laat compleet na te motiveren waarom er voor verzoekster slechts zeven dagen wordt uitgerekend. Dit terwijl in de normale gang van zaken er een periode van minstens 7 tot maximum 30 dagen wordt toegekend. Nergens in de bijlage 13 wordt er vermeld om welke reden er aan verzoekster het minimum wordt toegekend. Hoewel het gaat om discretionaire handelingen, betekent dit geenszins dat er willekeur aan te pas mag komen, dit komt namelijk de rechtszekerheid van verzoekster allerminst ten goede.

Bovendien wenst de verzoekster aan te halen dat artikel 8 EVRM het begrip familieleven noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd.

Het EHRM benadrukt tevens dat het begrip privéleven een brede term is en dat het niet mogelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Hof laat voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven, waaronder dus ook vriendschapsbanden en dergelijke. A fortiori dient een romantische relatie hier in elk geval onder te vallen.

Er dient vervolgens gekeken te worden naar het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden, hetgeen breder dient te worden uitgelegd dan de verouderde opvatting als 'vader - moeder - kinderen'. Een familie, alsook een privéleven kan en moet tevens breder worden uitgelegd dan enkel de persoonlijke banden, zoals hierboven reeds aangehaald.

Indien zij terug zou moeten keren naar de Filipijnen of Denemarken, wordt er afbreuk gedaan aan het artikel 8 EVRM, aangezien zij aldaar niet veel meer heeft, terwijl haar gehele (nieuwe) omgeving hier in België woont. Dit is exact waar art. 8 EVRM om draait: dat er niet tussengekomen hoort te worden in de privélevens. Uit de beslissing tot verwijdering zoals die thans voorligt, kan op geen enkele wijze afgeleid worden dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet verplicht is rekening te houden.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Verzoekster wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van Uw Raad dewelke beaamt dat de verweerder in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. Dat dit individueel onderzoek correct en redelijk dient te gebeuren.

Art. 74/13 Vw bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verweerder.

In tal van arresten werd nog specifiek benadrukt dat bij het nemen van een bevel na afwijzing van het verzoek om internationale bescherming, de DVZ rekening moet houden met het gezinsleven van de vreemdeling.

Dat de verweerder in principe naast het recht op gezins- en familieleven motiveert.

Dat hierbij vooreerst moet worden rekening gehouden met het gegeven dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niets heeft te maken met goede wil, praktische regelingen of scholing en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer er vervolgens een risico op schending van het recht op respect voor privé- en/of familieleven wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er sprake is van een beschermwaardig privé- en/of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Wat betreft het hoger belang van het kind: verzoekster deed aangifte van een zwangerschap met bevallingdatum februari 2025, waarvan de vader een Belgische onderdaan is. Wanneer verzoekster bevalt, zal het in het hoger belang van dit kind zijn om bij de moeder te blijven. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie.

Dat het tevens in het belang is van het kind, dat hij/zij haar eerste levensjaren in een stabiele en vertrouwde omgeving moet opgroeien, met beide ouders. Dat er thans rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind.

Verzoekster is inmiddels volledig ingeburgerd in de Belgische samenleving. Verzoekster heeft aldus wel degelijk een duurzame band met België, niet in het minste omdat haar partner de Belgische nationaliteit heeft.

Dat al deze elementen ook blijken uit het administratief dossier.

Nergens in de bestreden beslissing wordt hiernaar verwezen, noch enige melding van gemaakt. Had de verzoekende partij gehoord geweest alvorens het nemen van de bestreden beslissing, had verzoekster kunnen aantonen dat er sprake is van een verregaande integratie, haar familiesituatie die zich op ons grondgebied afspeelt, wat wel degelijk in acht genomen dient te worden.

Betrokkene deed dus aangifte van een zwangerschap met bevallingdatum februari 2025, waarvan de vader een Belg is. V.(...) (verzoekster) en V.(...) H.(...) wonen beiden te (...), zoals ook wordt weergegeven door het rijksregister van dhr. V.(...) H.(...).

Hoewel er nog uiteraard nog geen bewijs voorligt, dat V.(...) H.(...) de werkelijke vader is van het kind, dient het adagium "pater is est quem nuptiae demonstrant" in acht genomen te worden. Het is in het belang van het kind dat zijn of haar ouders niet gescheiden worden in afwachting van een beslissing.

Bovendien stelt men wel dat het slechts om een tijdelijke scheiding kan gaan, doch weet men nooit zeker hoe lang zulke procedures zullen duren. Het is ook belangrijk voor V.(...) dat zij de steun van haar partner heeft voor de resterende maanden van haar zwangerschap. Het is ondenkbaar dat zij deze zware periode alleen dient te doorstaan. Bovendien wenst V.(...) H.(...) ook bij de geboorte te zijn van zijn kind! Hij heeft hier zijn familie en werk, en kan deze opgebouwde zaken niet zomaar achterlaten om te gaan verhuizen naar Denemarken of erger, de Filipijnen... Hij dient in de buurt te zijn van zijn partner, voor eventuele noodgevallen, of een eerdere/latere bevalling... er kunnen zovele dingen misgaan, waar V.(...) zonder enige twijfel de steun en hulp van haar partner nodig heeft.

Tevens zijn partijen zinnens te een samenwonen aan te gaan, om hun relatie officieel te kunnen bezegelen. Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het EVRM, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekortschiet in haar zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering. De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van een volledige, en nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging.

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gepatriëerd worden.

Dat er in het geval van verzoekster wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die haar verhinderen om naar Denemarken of de Filipijnen terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat er dan ook moeilijk van verzoekster verwacht kan worden dat zij het leven dat zij hier heeft opgebouwd (lees: haar vaste partner) voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar haar land van herkomst terug te keren. Men kan wel zeggen dat het slechts om een tijdelijke scheiding gaat, maar er dient niet gezegd dat in de huidige situatie van verzoekster het enorm onredelijk zou zijn om haar weg te sturen van haar partner.

Tevens dient er gezegd dat verzoekster voor zo goed als de hele periode dat zij in België was, zij legaal verbleef. V.(...) was enkel op bezoek bij haar vriend en haar familie, vrienden, kennissen... wanneer zij op de hoogte werd gesteld van de wet omtrent de gecombineerde vergunningen.

Verzoekster had nooit de intentie om langer dan toegelaten op ons grondgebied te verblijven, doch deed dit enkel uit noodzaak. Zij werd ziek, althans dat dacht zij toch. Na controle bij dokter J.(...) P.(...) ((...)), bleek dat zij niet ziek was, maar wel zwangerschapsverschijnselen toonde. Dit zorgde ervoor dat zij slechts later dan voorzien kon terugkeren naar Denemarken. Zoals gezegd, was dit nooit de intentie van verzoekster.

Zelfs nog op 30 april 2024 was zij legaal in het land. Haar Deense verblijfsvergunning gold nog tot 31 mei 2024.

Tevens was zij in het bezit van een aankomstverklaring, nog geldig tot 31 mei 2024 voor België, er kan dus in geen geval sprake zijn van enige "overstay".

Dat er aldus sprake is van buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoekster.

De Raad van State heeft trouwens eerder al benadrukt dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig haar verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de door verzoeksters ingeroepen elementen van integratie niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België.

Dat er aldus in hoofde van verzoekster zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die haar toelaten om de aanvraag in België te doen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen', zoals reeds meermaals geoordeeld door de Raad van State.

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Men moet tevens beseffen dat er niet voldaan is aan het motiveringsbeginsel. Verwerende partij tracht zich er gemakkelijk en snel vanaf te maken door een standaardantwoordformulier vooraf uit te printen en nadien het houden op het louter afvinken en kruisjes zetten. Men dient elk geval individueel en apart te beoordelen, hetgeen niet is gedaan in dit geval. Geen enkele zaak is 100% gelijkaardig. Het houden op het louter afvinken van een aantal standaardantwoorden tart dan ook allé verbeelding.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten en tot de feitenvinding komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

Een schending van artikelen 8 van het EVRM en 74/13 van de vreemdelingenwet juncto het motiveringsbeginsel kan worden aangenomen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen'.

Tevens dient er voor de goede orde vermeld worden dat er op de bijlage 13 (inclusief akte van kennisgeving) vermeld staat dat verzoekster kennis kreeg van de bijlage 13 op 10.06.2024. Echter werd het slechts betekend op 21 juni 2024 bij de gemeente.

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Loutere

standaardformuleringen zoals verweerster momenteel aanhaalt in de bijlage 13, volstaan uiteraard niet. Het dient afdoende en volledig gemotiveerd te worden.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een vertaald attest, afgeleverd door de Filipijnse autoriteiten, waarin wordt bevestigd dat zij aldaar ongehuwd was, een vertaald attest van goed gedrag van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van de Filipijnen, een kopie van een medisch attest opgesteld door dr. P.J., een vertaling van haar geboorteakte, een ontvangstbewijs documenten wettelijke samenwoning opgemaakt te Hasselt op 24 april 2024, een brief van de stad Hasselt waarin wordt meegedeeld dat de voltrekking van de wettelijke samenwoning wordt uitgesteld, een uittreksel uit het rijksregister van meneer V.H.V. en een kopie van zijn Belgische identiteitskaart, een kopie van de aankomstverklaring (bijlage 3) die verzoekster ontving op 15 april 2024, een kopie van haar Filipijns paspoort en haar Deense verblijfsvergunning en *screenshots* van Whatsapp-gesprekken tussen zichzelf en de heer V.H.V. en enkele foto's van hen (Verzoekschrift, bijlagen 2-13).

2.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteitsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldige handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

2.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.4. Waar verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van “22 juli 1991” gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ervan uit dat zij in wezen de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze artikelen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (*cf.* RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.7. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het rijk of om er zich te vestigen:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

2.8. In het bestreden bevel wordt het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet verder gedefinieerd: *“de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, §1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd”*. Bijkomend wordt hieraan toegevoegd: *“De aankomstverklaring (afgeleverd op basis van een geldig paspoort en een geldige Deense verblijfskaart) van betrokkene was geldig tot 31/05/2024. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.”*

Verzoekster weerlegt in haar middel nergens de pertinente feitelijke vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat zij de toegelaten verblijfsduur had overschreden. Op grond van deze vaststelling was de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel verplicht om aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Dit motief volstaat om de beslissing naar recht te schragen. Verzoeksters loutere bewering, dat zij nooit de intentie had om langer dan toegelaten op het Belgische grondgebied te verblijven, doet hieraan geen afbreuk.

2.9. Verzoekster dwaalt waar zij stelt dat de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd werd omdat de gemachtigde van de staatssecretaris gebruik maakte van een standaardformulier en zich beperkte tot het louter aanvinken en kruisjes zetten. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers dat de verwerende partij zich niet beperkte tot het louter aankruisen van het toepasselijke geval, maar tevens motiveerde in verband met verzoeksters individuele situatie. De Raad brengt bovendien in herinnering dat, zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

2.10. In haar enig middel acht verzoekster artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geschonden. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

2.11. In weerwil van verzoeksters beweringen werd wel degelijk rekening gehouden met haar gezins- en familieleven in de zin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent immers het volgende overwogen:

“Ook het feit dat er een ontvangstbewijs/verklaring van wettelijke samenwoning werd opgesteld, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner haar niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).”

2.12. In haar middel lijkt verzoekster evenwel van oordeel dat haar recht op gezins- en familieleven dient te primeren. Zij gaat uitgebreid in op dit aspect uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en koppelt dit aan de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, dat op zijn beurt dient te worden aangemerkt als een ‘meer voordelige bepaling’, zoals bedoeld in artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.13. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

2.14. Het waarborgen van een recht op eerbieding van het gezinsleven, veronderstelt dus het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. De Raad merkt in dit verband vooreerst op dat er vraagtekens geplaatst kunnen worden bij het beschermenswaardig karakter van verzoeksters voorgehouden gezinsleven. Zij beroept zich immers op haar relatie met de heer V.H.V. en op het feit dat zij op het moment van het indienen van haar verzoekschrift reeds 6 weken zwanger zou zijn van hem. Zij stelt dat zij *“aangifte (deed) van een zwangerschap met bevallingdatum februari 2025”*, maar dit kan niet uit het administratief dossier worden opgemaakt.

2.15. Wat de relatie met haar Belgische partner betreft, dient te worden gewezen op de informatie uit het administratief dossier, waarop ook in de nota met opmerkingen wordt gealludeerd en waaruit blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van Hasselt een onderzoek naar een schijnrelatie noodzakelijk achtte, zodat bezwaarlijk zonder meer kan worden voorgehouden dat het beschermenswaardig karakter van de relatie tussen verzoekster en de heer V.H.V. als bewezen dient te worden beschouwd.

2.16. Verzoeksters situatie betreft hoe dan ook een situatie van eerste toelating, aangezien zij geen verblijfrecht had in België wanneer het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd afgeleverd en haar dus geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen. Er werd haar evenmin een verblijf geweigerd, zoals zij nochtans regelmatig in haar middel betoogt. In een dergelijk geval oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) dat er, in tegenstelling tot wat verzoekster in haar middel voorhoudt, geen toetsing dient te gebeuren aan de hand van de criteria uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting ontstaat voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Daarbij dient, zoals verzoekster ook vermeldt in haar verzoekschrift, een ‘fair-balance’ gerespecteerd te worden tussen de belangen van het individu en die van de samenleving als geheel. Indien de betrokkenen van bij aanvang wisten of dienden te weten dat het gezinsleven werd ontwikkeld of voortgezet in een precare verblijfssituatie, zoals te dezen het geval is, is een verwijderingsmaatregel slechts in uitzonderlijke gevallen strijdig met artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §106-109).

In haar middel verwijst verzoekster in de eerste plaats naar haar relatie met de heer V.H.V., maar zij toont niet aan dat de ongemakken waarmee een grensoverschrijdende partnerrelatie gepaard gaan opwegen tegen het algemeen belang dat erin bestaat ontradend op te treden in situaties waarbij vreemdelingen niet over geldige verblijfsdocumenten beschikken. Verzoekster toont geenszins aan dat er in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris een positieve verplichting zou bestaan om, ondanks het gebrek aan geldige verblijfsdocumenten, het precare gezinsleven op het Belgische grondgebied te handhaven. Uit het administratief dossier blijkt overigens dat de ambtenaar van de burgerlijke stand de registratie van de wettelijke samenwoning uitstelde om verder onderzoek mogelijk te maken. De Raad benadrukt terloops dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geen absoluut verbod inhoudt voor verzoekster om België binnen te komen, eens zij zich, na terugkeer, in regel heeft gesteld met de immigratiewetgeving. Verweerder spreekt dan ook terecht over een ‘tijdelijke’ verwijdering in de bestreden beslissing.

2.17. Waar verzoekster vervolgens wijst op haar zwangerschap, benadrukt de Raad dat zij geenszins aantoonde dat de gemachtigde van de staatssecretaris hiervan op de hoogte kon zijn. Uit het administratief dossier kan niet worden opgemaakt dat verzoekster het medisch getuigschrift, dat zij thans als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 4), waarin de actuele stand van haar zwangerschap wordt geattesteerd, reeds eerder ter beoordeling voorlegde aan de gemachtigde van de staatssecretaris. Zij kan deze laatste dan ook geen onzorgvuldigheid verwijten doordat hiermee geen rekening werd gehouden. Het kan de gemachtigde van de staatssecretaris bijgevolg evenmin kwalijk genomen worden dat hij geen rekening hield met door verzoekster geschetste 'hogere' belang van het ongeboren kind.

Voorts toont verzoekster evenmin aan dat haar zwangerschap een beletsel zou vormen om binnen de voorziene termijn van zeven dagen uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij toont trouwens haar actueel belang niet aan bij deze kritiek aangezien uit de ter terechtzitting neergelegde geboortekte blijkt dat zij op 8 mei 2025 bevallen is van een dochter.

2.18. Waar verzoekster zich vervolgens beroept op haar privéleven in België, en beweert dat zij volledig ingeburgerd is in de Belgische samenleving, merkt de Raad op dat er geen concrete elementen voorhanden zijn waaruit deze volledige inburgering zou blijken. Verzoekster toont in geen geval aan dat zij in België bepaalde sociale engagementen zou zijn aangegaan die wijzen op een 'beschermenswaardig' privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.19. Verzoekster betoogt vervolgens in haar middel dat er in haren hoofde sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden die haar verhinderen om terug te keren naar Denemarken of naar de Filipijnen om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen.

Het komt echter aan verzoekster toe om concreet toe te lichten welke obstakels haar zouden beletten om gevolg te geven aan de haar opgelegde terugkeerverplichting. Indien zij van oordeel is dat zij in de onmogelijkheid verkeert om via de geëigende procedure een verblijfsrecht in België aan te vragen en er dus 'buitengewone omstandigheden' voorhanden zijn, staat het haar vrij om een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9b/s van de vreemdelingenwet in te dienen. De thans bestreden beslissing is evenwel louter het gevolg van de vaststelling dat zij niet (langer) over geldige verblijfsdocumenten beschikt en houdt geen antwoord in op door haar aangevoerde 'buitengewone omstandigheden'.

2.20. Waar verzoekster stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris naliet te motiveren waarom haar slechts een termijn van 7 dagen werd toegekend om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad, samen met verweerder in zijn nota met opmerkingen, vast dat zij belang ontbeert bij deze kritiek. Aangezien er ondertussen reeds meerdere maanden verstreken zijn sinds de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder dat er sprake was van een gedwongen tenuitvoerlegging, werden verzoeksters belangen immers kennelijk niet geschaad doordat haar in toepassing van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet slechts een termijn van 7 dagen werd toegestaan. Aangezien de maximumtermijn 30 dagen bedraagt en deze termijn ondertussen ruimschoots is verstreken, kan een eventuele nietigverklaring omwille van het gebrek aan een langere termijn voor vrijwillig vertrek verzoekster niet meer tot voordeel strekken.

2.21. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot de besluiten. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids-, het proportionaliteits- en/of het zorgvuldigheidsprincipe.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN